

Ėostre en Het Wiel van het Nieuwe Leven

Lang geleden, toen de wereld nog jong en wonderlijk was, leefde er een godin genaamd Eostre. Zij was de hoedster van de lente, van nieuw leven, van groei en van het ontwaken van de aarde. Haar komst werd aangekondigd door de zang van de eerste vogels en de zachte geur van sneeuwkllokjes die zich een weg door het smeltende ijs worstelden. Elk jaar, wanneer de dag en de nacht precies even lang waren, stond het wiel van het jaar stil en verscheen Eostre om het land te zegenen.

Op een jaar, zo vertelt het verhaal, was de winter streng geweest. De rivieren waren bevroren, de velden grijs en stil, en het dorp dat aan de rand van het woud lag, leek te slapen onder een deken van kou. In dat dorp woonde een jong meisje genaamd Alina, dat iedere dag naar buiten keek, verlangend naar de warmte van de zon, naar het groen dat onder de sneeuw verborgen lag, en naar het geluid van leven. Haar hart voelde zwaar van het lange wachten; ze was moe van het doelloos rondzwalen door het lege, koude landschap.

Op de dag van de equinox, net toen de zon haar eerste gouden stralen over het dorp liet glijden, verscheen Eostre. Ze kwam niet met een tromgeroffel of een storm van licht, maar zacht en stil, zoals een zachte bries die door de bomen glijdt. Haar jurk glansde als dauw op bloesems, haar ogen weerspiegelden het eerste licht van de zon, en in haar handen droeg ze een mand vol glanzende, kleurrijke eieren. Aan haar zijde huppelde een haas, levendig en speels, die haar volgde als een schaduw van het ontwakende leven.

Alina was het eerste kind dat de godin zag. Haar ogen wijd van verbazing, voelde ze een warmte die van het wezen zelf leek te komen. Eostre boog zich naar haar toe en glimlachte. "Alina," zei ze zacht, "de winter is voorbij, het wiel draait verder, en het nieuwe leven wil zich openen. Kijk om je heen, voel de aarde, en vertrouw op de kracht die altijd terugkeert."

Verbaasd keek Alina om zich heen. De sneeuw leek te smelten op de plekken waar Eostre liep, de eerste bloemen staken hun kopjes boven de aarde, en de vogels zongen alsof ze de godin zelf prezen. De haas sprong vooruit, verdween even tussen het jonge gras en kwam terug met een klein, felgekleurd ei in zijn pootjes. Eostre legde het in de handen van Alina. "Dit is een ei van leven en belofte," fluisterde ze. "Bewaar het goed, en onthoud dat alles wat lijkt te slapen, op een dag zal ontwaken."

Die dag volgde Alina de godin door de velden en het woud. Ze leerde hoe ze zaadjes in de aarde kon planten, niet alleen om voedsel te krijgen, maar als een ritueel van intentie, van hoop en

van verbinding met de natuur. Ze zag hoe Ēostre bloemen streelde zodat ze sneller zouden bloeien, hoe de haas vrolijk rondhuppelde en de eieren verstopte, en hoe de energie van de equinox de lucht leek te vullen met een gouden gloed. Het was een magische dag, waarin Alina voelde dat ze deel werd van iets groters: van het eeuwige wiel dat leven en dood, rust en groei, winter en lente met elkaar verbond.

Toen de avond viel, zette Ēostre een vuur op een heuveltop. Ze nodigde Alina uit om dicht bij haar te komen. De vlammen dansten in het gouden licht van de ondergaande zon, en Alina voelde een warmte in haar hart die ze nog nooit eerder had gevoeld. “Alina,” zei de godin, “de wereld balanceert altijd. Dag en nacht, licht en donker, oud en nieuw. Vandaag is het moment van balans, een poort naar alles wat komen zal. Onthoud dit: wat je zaait, groeit. Wat je koestert, bloeit. En wat je liefhebt, keert altijd terug.”

Die nacht sliep Alina onder een deken van bloemen en bladeren die Ēostre had verspreid. In haar dromen zag ze de haas rennen over velden vol glanzende eieren, hoorde ze het zachte lachen van de godin en voelde ze het wiel van het jaar draaien, langzaam, krachtig en eeuwig. Toen ze wakker werd, was de wereld veranderd. De sneeuw smolt sneller, het groen werd helderder, en overal leken dieren en mensen nieuwe energie te hebben. Het dorp voelde levend, alsof het hele jaar had gewacht op deze dag.

In de dagen die volgden, leerde Alina dat de magie van Ostara niet alleen in het zien van Ēostre lag, maar in het handelen. Ze plantte bloemen en zaden, ze vertelde anderen van de wonderen van de equinox, en ze danste rond de vuren met de andere kinderen. Elk ei dat ze vond, elk sprietje groen dat ze zag, was een herinnering aan de godin en aan de cycli van leven en tijd.

Jaren gingen voorbij, en Alina groeide op tot een wijze vrouw in het dorp. Ze vertelde haar kinderen en kleinkinderen over Ēostre en de haas, over het wiel dat draait en het evenwicht dat bewaard moet blijven. Ze leerde hen dat de equinox niet alleen een dag was van vreugde en spelen, maar ook een moment van reflectie: een tijd om intenties te planten, dromen te koesteren en het leven te eren in alles wat groeit.

En zo bleef het wiel draaien. Elk jaar keerde Ēostre terug, altijd op de dag waarop dag en nacht gelijk waren. Elk jaar bracht de haas eieren en speelsheid, en overal waar de godin haar voeten zette, ontwaakte de aarde opnieuw. Het verhaal van de godin en het meisje dat haar had

ontmoet, werd een sage die generaties overstijgt, een herinnering dat het leven cyclisch is en dat licht en vruchtbaarheid altijd terugkeren, hoe lang de winter ook mag duren.

Wie vandaag de dag de equinox bewust beleeft, voelt nog steeds de aanwezigheid van Eostre. De bloemen die bloeien, de eieren die gevonden worden, het ritme van dag en nacht, het zachte dansen van de haas in het gras: het zijn allemaal echo's van een oud verhaal. Een verhaal van balans, van nieuw begin, van hoop en overvloed. Wie luistert, kan de godin nog steeds horen fluisteren: het wiel draait, het leven ontwaakt, en alles wat je zaait in aandacht en liefde, zal bloeien wanneer het moment juist is.

Ostara nodigt ons uit om deel te nemen aan dit eeuwige ritme. Om vertraging te omarmen, om de aarde en haar cycli te observeren, en om ons eigen leven te zaaien met intentie en aandacht. Zoals Alina leerde, is het geheim van de equinox niet alleen in het zien van de magie, maar in het leven in harmonie met het wiel van de seizoenen, en in het herkennen dat wij zelf een deel zijn van de grote kringloop van de natuur: geboren, groeiend, bloeiend, rustend, en altijd opnieuw ontwakend.